

Josep Fontana

Cap a la tercera guerra mundial?

El que està passant en aquests moments als Estats Units és alarmant. Una de les coses que semblen clares és que els que avui manen a Washington són els militars, que han fet entendre al president Trump que pot seguir fent els seus negocis; però ha de deixar la política internacional i la guerra en les seves mans.

A començaments de febrer Trump va reorganitzar el National Security Council, l'òrgan suprem d'assessorament del president en matèria de seguretat, posant al front el seu principal estrateg polític, i traient-ne el director de la Intel·ligència Nacional (dels serveis secrets) i el president del Joint Chiefs of Staff, el més alt organisme militar, que només assistirien a les reunions quan es tractessin qüestions que els afectaven. Robert Reich avisava aleshores que això podia portar el món cap a un holocaust nuclear. Era una previsió que naixia de la por que creava la figura de Bannon, un anarquista de dretes, catòlic integrista (aliat dels sectors eclesiàstics contraris al papa actual), al qual Reich qualificava de “boig perillós”.

Es precipitava. Contràriament a moltes de les històries que es publiquen sobre Bannon, sembla que el seu paper principal en l'entorn de Trump, com ho mostra una investigació del grup Center for Public Integrity, és el de peça clau en la xarxa de relacions de negocis del president.

Però la situació política ha donat un tomb que ho canvia tot radicalment. Fa un parell de dies s'ha produït una mena de cop d'estat en què, per iniciativa del tinent general McMaster, un veterà de la guerra d'Iraq, s'ha fet fora Bannon del Consell Nacional de Seguretat (NSC), i no solament s'ha retornat el seu lloc al president del Joint Chiefs of Staff i al director dels serveis d'intel·ligència, sinó que se'ls ha afegit el director de la CIA, el secretari d'energia i l'ambaixador a l'ONU. Al mateix temps s'ha posat el consell de Seguretat Interior (Homeland Security) a les ordres de McMaster, que sembla clarament el guanyador del conflicte.

Immediatament de produir-se aquest canvi Síria torna a ser notícia: un atac amb gas a civils és atribuït sense necessitat de més comprovacions a al-Assad –que és prou capaç d'aquesta i d'altres salvatjades, però que resulta sorprenent que cometi una provocació com aquesta quan sembla clar que està guanyant la guerra– i la resposta ha estat l'atac amb míssils d'una base de l'exèrcit de Síria per part dels Estats Units.

És sorprenent com s'assembla aquest episodi al d'agost de 2013 quan Obama va anunciar que intervindria per castigar un atac a civils siris amb gas (que després es va veure que no era obra d'Assad). Però en aquella ocasió Obama podia controlar els militars i va frenar el perill d'una escalada. No sembla que Trump tingui la mateixa autoritat i cal témer que es deixi endur per l'entusiasme dels caps militars nord-americans, que fa temps que es mostren obsessionats per fer servir la seva innegable superioritat militar per guanyar alguna guerra (la d'Afganistan té camí de durar molts més anys i la d'Iraq segueix aturada a Mossul).

Aquesta situació em recorda el que va passar el 1961, en el temps de la fracassada invasió de Cuba, quan el general Thomas Power, cap del Strategic Air Command, va manifestar que no entenia que els polítics “civils” s'entestessin a salvar vides, quan del que es tractava era de matar

comunistes. Si al final de la guerra quedaven vius dos americans i un rus, deia, “hem guanyat”. S’hauria de procurar, li van observar, que dels dos supervivents un fos un americà i l’altre una americana.

El que em preocupa més d’aquesta història, però, és que per arribar a una situació en què només quedin dos americans i un rus, abans ens han d’haver liquidat a tots nosaltres.

NOTA: Per la gravetat de les afirmacions que faig dono notícia d’algunes de les fonts d’aquest article, per ordre cronològic de publicació: Robert Reich, “‘America first’ could bring the world closer to a nuclear holocaust”, a *Truthdig*, 1 de febrer de 2017; Amy Goodman, “President Bannon?: racist, islamophobic Breitbart leader consolidates power in Trump White House”, a *Democracy Now*, 1 de febrer de 2017; Paul Blumenthal, “Steve Bannon believes the Apocalypse is coming and war is inevitable”, a *Huffington Post*, 8 de febrer de 2017; J. P. Sottile, “120 U.S. generals and admirals just sent Trump a dire warning about diplomacy”, a *AlterNet*, 2 de març de 2017; “New data base details White House official’s finances”, a The Center for Public Integrity, 4 d’abril de 2017; Anne Barnard i M. R. Gordon, “Worst chemical attack in years in Syria; U.S. blames Assad”, a *New York Times*, 4 d’abril de 2017; Robert Parry, “Another dangerous rush to judgment in Syria”, a Consortium News, 5 d’abril de 2017; Peter Baker *et al.*, “Trump removes Stephen Bannon from National Security Council post”, a *New York Times*, 5 d’abril de 2017; Helene Cooper, “Trump gives military new freedom. But with that comes danger”, a *New York Times*, 5 d’abril de 2017; John Queally, “‘Beyond red line’: Trump might just launch surprise attack on Syria”, a *Common Dreams*, 5 d’abril de 2017; Mike Gordon *et al.*, “Dozens of U.S. missiles hit air base in Syria”, a *New York Times*, 6 d’abril de 2017; Juan Cole, “Washington’s supreme hypocrisy on chemical weapons and civilian deaths”, a *Informed Comment*, 6 d’abril de 2017; Michael D. Shear, “What we know and don’t know about the missile attack on Syria”, a *New York Times*, 7 d’abril de 2017.

[Fuente: [La lamentable](#)]